



SREDNJA ŠOLA
JOSIPA JURČIČA
IVANČNA GORICA

Iskrice

številk 2
junij 2023, šol. leto 2022/2023

Uvodnik

Tokrat so naše Iskrice malo pozne, bolj skromne po obsegu, a izključno posvečene poeziji in prozi naših dijakov. V španščini, angleščini in slovenščini. Nekatere pesmi in zgodbe so bolj osebno izpovedne, druge spet preveva lirično občutenje sveta, ki nas brezpogojno določa in usmerja. Skratka, zanimivo branje.

Veseli nas, da je veliko mladih ustvarjalcev iz prvega letnika in da že zmorejo svoje doživljanje preliti na papir in ubesediti v pesmi.

Še posebej pa bi radi izpostavili nagrajene angleške in španske haikuje, kar dokazuje, da so naši dijaki vedno uspešni na srednješolskem natečaju in prepoznani kot tankočutni mladi pesniki v pesniški obliki, ki je predpisana in ne najbolj enostavna.

Ob koncu objavljamo še prispevek, ki je nastal ob projektu, ki je z likovnim izrazom in pisano besedo obravnaval odnos do vojne v današnjem času.

Le upamo lahko, da bodo naši dijaki s svojim ustvarjanjem še nadaljevali in se brusili v mojstre pisane besede.

Igor Gruden, urednik Iskrice

Nagrajeni angleški in španski haikuji na srednješolskem natečaju 2023

Haiku izhaja iz japonske kulture zena. V osnovi haiku ni trivrstičnica, ampak je napisan z japonskimi znaki v eni sami vertikalni vrstici. Obseg haikuja je 17 zlogov oziroma japonskih "on", ki so v resnici zvoki.

Delitev 5-7-5 zlogov v osnovi pomeni delitev na misli ali "dejanja" haikuja. Med prvo in drugo ali pogosteje med drugo in tretjo pride jasen presledek (v slovenščini npr. pika, vprašaj ali klicaj, v japonščini pa imajo "kireji", besede, ki zaključujejo misli npr. "ya").

Pri prevodih v evropske jezike so misli ločili na vrstice. Od tod torej izhaja, da je haiku trivrstičnica. To pomeni, da načeloma ni dovolj, da imamo tri vrstice ampak moramo imeti najmanj dve ločene povedi, vsaka vrstica pa mora izraziti neko svojo misel.

Vsebinsko pavza v haikuju (po prvi ali po drugi vrstici) pomeni preobrat. V prvem delu nekaj opazimo (pogosto v naravi). V drugem delu iz tega potegnemo nek (presenetljiv) sklep.

Dijaki SŠ Josipa Jurčiča vsako leto zelo uspešno sodelujemo na natečaju za najboljši srednješolski haiku. Tudi letos smo bili zelo uspešni in spodaj si lahko prebete haikuje letošnjih nagrajencev.

Mentorica vsem je bila profesorica Mojca Saje Kušar.

Nagrajeni haikuji v angleščini

in a souvenir shop
untying the knot
of foreign language

Hana Šket Beočanin, 3.a

You're still beautiful
Flowers and candles suit you -
My tears drop on your grave

Lina Sekirnik, 3.b

I opened a book
Another world appeared -
I don't want to leave

Klara Kastelic, 2.c

raindrops on the roof
sing a lullaby
in the history class

Sara Šket Beočanin, 3.a

Snow is falling
I hang some mistletoe
Waiting for The One

Tanja Škufca, 3.b

Nagrajen haiku v španščini, avtor Jan Ropič, 2. b

Sobre mi nariz
Una copa de nieve
Blanca y fría

Na nosu leži / kozarec snega / belega in hladnega

Un poco de sol
Y una primera flor
Que se levanta

Malo sonca / in prvi pomladanski cvet / ki se dviga

... in še nekaj pesmi naših dijakov v angleščini in slovenščini...

The leather of our own day

Two knights, one dark and one white,
Fought fiercely for leadership, with all
their might,
Within the heart of a broken man,
Who struggled to understand.

The white knight spoke of hope and
light,
Urging the man to take flight,
To rise above his pain and sorrow,
And build a new tomorrow.

The dark knight whispered of revenge
and hate,
Promising to make the man great,
By giving him power over his foes,
And crushing all his woes.

The man was torn between the two,
Uncertain of what he should do,
For though the white knight spoke of
peace,
The dark knight promised release.

But as the battle raged on,
The man realized he had been
wrong,
For in his heart, he knew the truth,
That neither knight could give him
proof.

Leadership, he understood,
Came not from strength or from
blood,

But from within, from a place of
peace,
Where his brokenness could find
release.

And embarked on a journey to find
his own mark,
To heal his heart and find his way,
To become the leader of his own day.

So he cast aside the knights of light
and dark,

The eyes of blue

Her beauty, like a never-ending sea,
Encompasses all that my heart can see.
Her eyes, like sparkling waves of blue,
Hold secrets and mysteries I wish to pursue.

With each glance, I'm drawn deeper in,
Lost in the depths of her gaze, so serene.
The ebb and flow of her emotions,
Are like tides that pull me in different directions.

And just like the sea, her beauty is boundless,
A vast expanse that leaves me aweless.
Her grace and elegance, like a gentle breeze,
Make my heart skip a beat and put me at ease.

I'm grateful for the gift of her presence,
And the joy and wonder it brings in every instance.
For she's a precious gem, rare and fine,
Whose beauty and grace shall forever shine.

Mysterious

Beyond the masks we wear each day,

Beyond the roles we have to play,

Lies a person, true and real,

Waiting for their time to feel.

The world around us may define,

But inside we have our own design,

A heart that beats with passion's fire,

A soul that yearns for something higher.

We may hide behind a smile,

Or try to fake it for a while,

But deep down we know the truth,

That we are more than what we choose.

Our fears and doubts may hold us back,

But we can overcome the lack,

Of confidence or self-esteem,

And find the person in the dream.

The one who knows just who they are,

And shines their light like a guiding star,

For all the world to see and know,

That inside we're all aglow.

So let us shed our outer shells,

And let our inner selves propel,

Us forward to our truest form,

Where we can weather any storm.

For who we are on the inside,

Is where our strength and power reside,

And when we let it shine so bright,

We'll see the world in a new light.

Anže Drobnič, 1. a

Jadra Jadrana

Sedim na plaži in poslušam
valov počasnih jok
in smeh porjavelih otrok
in sončnih žarkov krohot ...

Poslušam veter,
ko jadra skozi valove.
In sence, ki vlečejo se
čez skalne vrhove.

Suša je vzela si
vlažne mahove,
v gozdu še samijo
korenine surove.

V zraku čutiti
je vesoljni prah.
In v črni noči
svetilnika luči,
ki jih gladina vode
v bleščice razprši.

In ko ta trenutek
se čuti kot edini.
Glej,
danes plovemo
še na gladini.

Prerasti čas

Prerasla sva čas
in podrla zidove stopnic,
prestopila meje vasic,
ukradla resnicam laži.

V soju zvezd repatic
sva si objokanih lic
obljubila poljane kresnic.

Prerasla sva čas,
prodala star obraz,
pod drugim soncem
zlatila se v nov klas.

Kaj sva iskala?
Kam sva bila namenjena?
Dan je ostal nespremenjen.

Prerasla sva čas,
da bi naglas
oznanjala brezčasnost
zgodovine.

Enja Podboj, 1. c

September

In kot bi drevesom nekdo šepetal:

september je
so se naveličala zelene
in garderobo odela
v zemeljske tone,
rjavo-rdeče-rumene razpone.

In kot bi oblakom nekdo šepetal:

september je
so strgali vse sponse,
spustili zemlji vode galone,
v katere spomin na poletje tone.

In kot bi pticam nekdo šepetal:

september je
so s toplim zrakom napolnile balone
in poletele čez doline in vzpetine
v južne sončne zatone.

In kot bi meni nekdo šepetal:

september je
sem strgala poletne tone.
Poslušam nežne balade jeseni,
september se zate ne zame ne meni,
ko barva svoje prave barve jeseni.

Poletne sanjivosti

Danes je morje bolj modro.
In nebo se sklanja niže k meni.
Oblaki me ližejo po nosu.
In drevesa mikajo objemi.

Danes mi veter razpihuje lase.
Ti se smešno vihajo v kodre.
Prepuščajo se žarkom julijskega sonca,
ki barva zlate pramene brez konca.

Rožmarin zeleno sega v globino
in oljke na oljki se ponašajo z milino.
Pesek na plaži je bolj peščen.

Ko naš obraz je bolj iskren,
z morja priplava zvok siren.
Od biserov je vid meglen.

Propad

Vse se maje
in vse se podira.
Na trenutke
veter odnaša
molk in bolečino,
ki se nabirata
pod našimi rokami.

Zaupam vetru,
da bo odnesel
tudi mene,
ko strohnim
in se spremenim
v pepel.

Pred zoro

Po vseh teh letih
še vedno bedim
in poslušam tišino,
ki premika moje življenje.

Upam,
da padem
v sen,
preden zora
zajame dan.

20 _ _

Nikoli ne zaključí.

Nikoli ne vztraja.

Ne živi.

Propada.

Nihče ga ne razume.

Nihče ji ne pomaga.

Nova generacija.

2000 <

2007 <

20 _ _

30 _ _

Stara generacija

ne pozna normalnosti

(r)evolucije.

Brez obraza.

Brez telesa.

Ne pozna malenkosti.

Adijo pamet!

Nihče ne razume

novega človeka

– ta obupuje.

Lili Lapornik Ambrožič, 1. c

Postavljanje zidov

Doneči pok nove dobe.

Neslišni izdih svobode.

Krik branilcev domovine.

Tek, strah, solze bolečine.

Horde obupanih na poti,

izčrpani so in lačni.

Je svoboda za zidovi?

Težko je, ker so drugačni.

Države se zapirajo,

ne mislijo na težke čase.

Hočejo biti za zidovi,

brez problemov in drame.

Na mejah strogi nadzori.

Zajezeni vsi vdori.

Hordo odganja nazaj

v krvaveči rodni kraj.

Države zidajo zidove,

gojijo Erinij sadove.

Utrjeni zidovi

Iz daljnih Aresovih krajev,
polni tujih običajev.

Drugačne besede,
drugačne obleke.

Prišli so kot strela.
Naelektreno ozračje, na obzorju (po)grom.

Ponoči glasno govorjenje,
nasilno, prostaško vedenje.

Drugačna vzgoja,
drugačna presoja.

Erida vleče svoje niti,
požaru ni mogoče uiti.

Jeziki nerazumljivi,
obredi vpadljivi.
Drugačna verovanja,
drugačna, manjvredna znanja.

Drugačnost širi napetost,
kultura sika večvrednost,
dokler se nit ne pretrga.
Zagrnejo se zavese.

Zid je postavljen.

Rušenje zidov

Zidovi so postavljeni,
odnosi so ustavljeni.
Napetosti dom – tišina,
ki jo reže giljotina.

Le ena iskra in počí,
v plamenih so vsi navzoči.
Aresov bojni krik, poln sovraštva,
Hadova je izpolnjena želja.

V bolečini krvavega veka,
ko človek rabi človeka,
Afrodita ljudstvo poveže.
Strast verige razveže.

Iz narodov sto – edinstvo
In enost z roko v roki.
V prah so sesuti zidovi,
med nami trdni mostovi.

Čprav smo različni,
drugih kultur, običajev, jezika
so podobni naši duhovi.
Vsi so ljubezni sinovi.

Tjaš Mrak, 1. b

S selotejpom se lepim v celoto

S selotejpom se lepim v celoto.

Zavijem maščobe
in brazgotine
in sledi bolečine.
A manjka mi materiala,
nekaj se me je izgubilo.

Zvaljam svoj trup,
iztisnem ves sok
in pijem,
se napijem;
vinjena lahko ignoriram
tvoj jok
in stok,
oh
in sploh.

To ni o tebi!

Postane mi vseeno,
kričiš v steno.
Ne planem v beg ob alarmu,
ne ganem se pred ogledalom,
ne obrnem se, ko slišim svoje ime.

Cenen okraševalni papir se ovija protivoljno.
Silim ga preko telesa za odpad.
Ustvarim iluzijo,
darilo pod prevaro,
neželeno utopijo,
nepravo manijo.

Planetarno se vrtim okoli svoje osi,
diham vesoljski zrak,
bleščeči zvezdni prah.
Na zemeljski prsti pa kot pes
lovim svoj rep,
a sploh ne vem,
kje imam glavo.

Instinktivno
z intenzivno,
intuitivno
in
invazivno
iščem katerikoli košček svoje lastnine.
Brskam po skritih kotičkih,
a verjetno ždiyo nekje na starem smetišču,
morda v oceanu,

v onesnaženih valovih,
vrtincih,
tornadih,
ali zakopanih
grobovih.

Najdem občutek svojine le v mravljincah v nogah;
to je taka
ukradena,
tuja
konstanta.

Ohromelost možganskega sistema za občutke
se širi
kot rakaste celice.
Oklepam se tega trenutka pripadnosti.
Nezdrave ekstaze.

Iščem se v razmetanih oblekah,
v dvojnem ekspresu
in zvezkih.
Polovica moje strgane identitete
so moje svetleče ocene.
Lesk me oslepi,
od tesnobe se mi zvrta.
V glavi pleskam svoje stene
in stene
in stene
svoje možganske mreže.

Znanje za en dan slikam nanje
in plešem
in berem
in zmeraj znova pozabim,
sivina preplavi barve.

Od pohval in navdušenj cvetim,
od razočaranj mi je slabo, zbledim.

Besedne zveze
v stavke,
stavke
v povedi.
Besedila potlačim v grlo
tik za glasilkami.
Vlačim vse umrlo
za sabo
z otopelimi možgani v oblakih.

Rastem
in rastem,
od vsega

prerastem
svojo kožo.

Se strgam.

In vzamem
selotejp.

S selotejpom se lepim v celoto.

Tanja Struna, 3. b

Marlena

Takoj, ko je vstopila, sem vedel, da nekaj ni v redu.

»Ne morem več, Arc. Vse to pretvarjanje in trud, vložen v biti nekaj, kar nisem, nekdo, ki nikoli ne bom. Ne morem več vztrajati tako in hkrati se ne morem odtrgati stran, ker sem zdaj del te smrdljive, zarjavele verige, milijonkrat potopljene v morje cenenega blišča. Oh, Arc, kako naju pogrešam.«

Skrušila se je v moj objem in svoj, od joka in neenakomernega dihanja ves zaripel obraz zarila nekam med moje ravno oprane, še malo vlažne črne lase. In tako sem vedel, da lahko vse svoje plane za današnje popoldne mirno prekličem.

»Earl Grey ali English breakfast?«

»Earl Grey, se razume ... saj ne zajtrkujeva! Kaj pa ti je, Arc, si padel na glavo ali je morda tudi tebi kdo strl srce?«

Ob tem se ji nasmehnem, saj vem, da je misija opravljena (in tokrat tudi precej elegantno izpeljana).

»Samo hecam se, Marls ... vidiš, se že nasmihaš. Sicer pa, saj veš, da jaz ne »delam« ljubezni.«

»No ja, ko te človek vidi s kitaro, ne bi bil tako prepričan.«

Zdaj se oba smejiva in spet sva midva. Midva sva začela biti že pred leti. Marlena je bila prva, ki je prišla do mene, ko sem se septembra v šestem razredu znašel sam v množici takrat popolnih tujcev. »Ti si Arcturus, kot tista zvezda, ne? Lepo te je spoznati. Meni je ime Marlena. Prosim, kliči me po katerem koli drugem imenu. Čuden se zdiš, misteriozen, ampak povem ti, dragi, kar koli že naklepaš, vidim, da ti bo uspelo.«

Prepričala me je s svojo odločnostjo. V prvem trenutku, ko sva se spoznala, je glede mene pokazala večje prepričanje, kot sem ga sam do sebe čutil kdajkoli pred in po tem.

V letih, ki so stekla skozi naju, se je na zunaj spremenila, a ta njena brezpogojna odločnost je ni nikdar zapustila. Marlena ve, kaj hoče. Ona ne sanja neuporabnih sanj, tako kot jaz. Na nek način sva si tako nasprotna. Pa vendar jo ob vsem tem, po vseh dneh, ki so zapolnili praznino, razraščajočo se med nama že od tistega septembrskega dne, še vedno neka skorajda nevidna, na prvi pogled popolnoma nerazumljiva vez veže name. Pravzaprav še sam ne vem točno, kako da se me še ni naveličala.

»Veš kaj, Arc ... morala bi se zgledovati po tebi. Pametna duša si. Tako pravim. Danes sem zaključila z ljubeznijo. Začela bom igrati violino in potem, potem bom cele dneve sanjala o igranju in o novih violinah. Zaljubila se bom v življenje in pustila to verigo za sabo, pa naj cela razpade od rje, komu mar. Meni že ne. Dala sem mu življenje. Pa ne samo njemu, vsem njim sem dajala delčke sebe, da so si jih podajali med sabo in jih trli kot orehe, hkrati pa sem zanemarjala vas, ki vam je bilo edinim resnično mar. Tako mi je žal Arc ...«

»Ah, daj no, Marls, pridi, greva igrat remi, zdaj si še vsa v šoku, vseh teh besed mi res ne bi smela namenjati, zame si bila tako vedno tu, ko sem te rabil ... Me pa resnično zanima, kaj bi se dalo ustvariti s kitarско-violinskim duom ...«

Saj ne, da sem dejansko verjel njenim besedam ... Seveda si resnično želim, da bi. Misel na to, kako svet uničuje mojo najboljšo prijateljico, me ubija. Vsakič znova.

Ugriz

(1. zgodba – Arcturus gre na sprehod)

Arcturus se, kot mu je to v zadnjem času že prišlo v navado, sprehaja po svoji dobro uhojeni gozdni poti. Pravzaprav ni čisto upravičeno, da ji pravimo gozdna, saj gozd na neki točki le prečka, ravno toliko, da te v senci mogočnih dreves malo zazebe in da se pod njihovimi mogočnimi krošnjami zaveš svoje majhnosti.

Arcturusova pot teče mimo zajezenega jezera. Arcturus ve, da je zajezeno le zato, ker je tako prebral v nekem vodiču po »lepotah izolske nature«. Sam si jezera še nikdar ni šel pobliže pogledat – kjer je jezero, je namreč precej zanesljivo tudi voda in vsaka voda, pa naj bo še tako bistra in lepa in plitva na pogled, v sebi skriva neko zamolčano nevarnost. Arcturus to ve in se zato vodi pametno izogiba. A to bo dovolj o vodi. Arcturus ji nikdar ne bi posvečal toliko pozornosti (tako vsaj trdi).

Sam se bolj zanima za žitna polja in s cvetjem posejane poznospomladanske travnike, ki se kopajo v ravno tistih, človeku najbolj prijetnih sončnih žarkih na prelomu poletja.

Nekaj v tem smislu se sanjavo prepleta tudi v Arcturusovi glavi, medtem ko korak za korakom brca malo večji kamenček. Tako je, si misli, če izstopaš od večine, se bo slej ko prej našel nekdo in te začel brcati naokrog. V tem trenutku kamenček preskoči debelo vrv, porisano s

tako čudovitim karirastim vzorcem, kot ga zna zrisati le mati narava. In prav ta ugotovitev tudi Arcturusa privede do spoznanja, da njegov kamniti izobčenec ni preskočil nikakršne vrvi, temveč pravo pravcato kačo. Modrasa po vsej verjetnosti. Modrasi grizejo, mar ne?

Mižal sem, trdno sem si zatiskal oči, kolikor sem le mogel, poskušal potiskati solze nazaj, kot so same vztrajno potiskale na svoji poti proti prostosti, in si hkrati v glavi že predvajal sproti sestavljene scenarije, približne motive, besede z odrskimi navodili in sploh vsem, kar bi lahko uporabil jutri v šoli. Jutri v šoli, na premieri moje predstave »Kako je neustrašnega Arija ugriznila kača«. Avtor in scenograf: Arcturus Matteo Accardi, ideja in inspiracija za delo: cenjeni oče Matteo Accardi.

To bo dobra igra, morda moje najboljše delo do sedaj, sem si mislil, ko so se od vročine razbeljene desertne vilice utrujeno naslanjale na mojo blede kožo nad gležnjem. Ne spomnim se več, kaj sem naredil narobe, da sem tako razočaral in ujezil očeta, a nekaj je moralo biti, da si zdaj te čudaške dvoroge vilice iščejo pot skozi mojo kožo, skozi žilo, najraje bi šle kar skozi moje srce!

Jutri bo zanimivo. Kar vsakega namreč ne piči kača in še takrat preživijo le najmočnejši. Jutri bo Arcturus Matteo Accardi najpogumnejši, najmočnejši in najbolj neustrašen fant v razredu. In ravno to misel panično presekajo solze, ki so me premagale v boju na moč. Premagale so me in nisem več najmočnejši. V tem trenutku nisem več niti najpogumnejši in niti najbolj neustrašen več ne. Jočem. In očetu gre na smeh, ko pomisli, kako poslušnega in discipliniranega sina s skrbno izbranim občutkom za prav in narobe bo vzgojil.

Arcturus se izogne ubogi kači, ki jo je zmotil med srkanjem toplote iz še zadnjih sončnih žarkov poznega popoldneva, ter tako nadaljuje svojo pot. Rad ima pozne popoldneve umirajočega sonca, beg oblakov skozi prelivajočo se modrino in domov vračajoče se vrane. Neke vrste zaljubljenost v smrt. In morda je to prav tisto, za kar živi že vse življenje.

Enja Podboj, 1. c

Od Picassove Guernice do vojne v današnjem času

Medpredmetna povezava likovne umetnosti in angleščine

Živimo v času, ko po svetu poteka največ oboroženih spopadov po letu 1945. V letu 2020 je v državah, ki so jih prizadeli nasilni konflikti in vojne, živelo približno dve milijardi ljudi. Posledično se povečujejo tudi prisilne razselitve ljudi. Pregnanih s svojih domov je tako že rekordnih 100 milijonov. Človeško trpljenje in škoda naravi (živali, onesnaženje okolja) sta neizmerna. Vojne uničujejo družbeno tkivo, ki nas drži skupaj, posledice pa občutijo še številne prihodnje generacije.



Po dveh desetletjih se vojna ponovno odvija na ozemlju Evrope, kar je za Evropejce še posebej pretresljivo. Toda številne evropske države so posredno in neposredno udeležene v oboroženih spopadih po svetu. Sedem evropskih držav izvozi malo manj kot polovico svetovnega orožja, med njimi so največje proizvajalke Rusija, Francija in Nemčija. V zadnjih sedmih letih pa se Evropa sooča tudi z neposrednimi posledicami vojn in konfliktov, s prihodom številnih razseljenih in preganjenih ljudi z Bližnjega vzhoda, Afrike in južne Azije, ki bežijo z opustošenih območij ali pa imajo dovolj neprestanih oboroženih konfliktov, nasilja, pomanjkanja in brezperspektivnosti in si želijo miru in varnosti.

Na drugi strani so vojne zgodbe v filmih, računalniških igrinah in knjigah pogosto predstavljene kot velike pustolovščine, v katerih so junaki bojevniki, vojne pa se odvijajo zaradi slave. Fantje z udeležbo v oboroženem spopadu "postanejo moški". Sovražnika je enostavno opredeliti, vojaki pa se domov vrnejo kot junaki. Vojna je tako predstavljena kot nekaj običajnega, oborožen spopad pa kot nekaj plemenitega.

Tudi zgodovino pisje je polno kraljev, vladarjev, papežev in aristokratov ter njihovih vojn, medtem ko je življenje in delo slehernikov pogosto zapostavljeno. Čeprav se vojno po Hobbesovo razume kot stanje, ki je del človeštva že od vekomaj, kot "naravno stanje", arheološke ter zgodovinske raziskave temu ne pritrujejo.

Nasprotno, velik del človeških skupnosti v zgodovini je živel brez totalnih uničujočih spopadov. Spori med različnimi skupnostmi so se reševali s pogajanji, precej razširjene pa so bile tudi ritualne oblike bojevanja med posamezniki, ki so bolj spominjale na ples kot na bitko. Vojne so se pogosto odvijale med pripadniki bojevnih slojev in niso vključevale pobijanja in razseljevanja civilnega prebivalstva ter uničevanja vasi, mest, poljščin, živine in nevojaške infrastrukture.



A slavljenje vojn skozi zgodovino pisje, poezijo in epiko nam je v preteklih tisočletjih vsadilo idejo vojne kot nečesa neizbežnega, normalnega, pogosto celo zaželenega. Vojna je polje, na katerem dosežemo večno slavo, sklenemo najgloblja prijateljstva z drugimi moškimi ter kjer izpolnimo herojske prerokbe. Na žalost je realnost precej daleč od tega.

Stalnica vojaških spopadov v evropskem kontekstu je, da najbolj prizadenejo najrevnejše in najranljivejše, premožni pa v vojni bogatijo. Povzročajo neizmerno uničenje tako ljudi in njihovih življenjskih razmer, kot tudi planeta. Razvoj vojaške tehnologije je svet v 20. stoletju pripeljal celo tako daleč, da sta imeli dve vojaški velesili – Združene države Amerike in Sovjetska zveza – tako močno orožje, da bi lahko nekajkratno uničili celoten svet (vzajemna zagotovitev uničenja).

Vojna je zelo kompleksna tema, h kateri lahko pristopimo prek mnogih vidikov obravnave. Na Srednji šoli Josipa Jurčiča smo si za izhodišče medpredmetne povezave med likovno vzgojo in angleščino / španščino izbrali Picassovo sliko

Guernica, z vsemi simboli, ki se v njej pojavijo in s katerimi je genij 20. stoletja poskušal opozarjati na vse, ki v vojni trpijo.



Pablo Picasso, Guernica (1937)

Napadi na civilno prebivalstvo, ki so jih vojaški poveljniki vzeli za legitimne tarče napadov nam je dalo misliti, da je osnovni cilj združene Evrope ohraniti mir. Tako smo se preizkusili v ustvarjanju novih simbolov, ki opozarjajo na grozote vojne in kličejo k miru, ki bi ga radi ohranili tudi v prihodnje.

Vsak od nas je kamenček v mozaiku prihodnosti, ki nas kliče k razumu in poziva k miru. Morda pa bo kdo tudi 'novi Picasso'? ☺



Likovni izdelki so skupinski delo dijakov 1. letnika.

Še v počitniški premislek:

*Živimo v vse bolj narcistično naravnani družbi,
ki se kaže kot averzija do vseh pravil oziroma je
vsako pravilo nezavezujoče in diskutabilno in
ga zato ni treba spoštovati.*

Vilma Štritof, selektorica Boršnikovega srečanja '23

Iskrice št. 2, šolsko leto 2022/23

Izdala in založila: Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica



Za izdajatelja: Milan Jevnikar

Urednik: Igor Gruden

Mentorici: Majda Simonič (slovenščina), Mojca Saje Kušar (španščina, angleščina, projekt »Guernica«)

Oblikovanje naslovnice: Ana Furjan